

kausid ja hõbbe-waagnad; wata keif woõraste sidi ja sammeti rided ja ütle, mis sa nüüd sest arwad ka.

Laps panni käed ristigi, ohkas kord ja hakkas armsa heålega luggema: „Kristusse werri, õigus ka, Se minno aukuub on, et ma Ses kõlban Jummalale nüüd, Ja kui ma taewa lähhen siit.“ —

3.

Laew olli merre peäl sures häddas lae-
nete ja fange tormi kä, et se läks ülles ja
alla, et agga walge waht purtsas ülle laewa.
Keif rahwas, kes seäl peäl ollid, kartsid ja
kissendasid, muud kui üks pissoke türimehhe
poiõke istus waggasi ja watas rahholikkult
wee woode peäle, kuidas need möllasid.

Üks mees küsis: „Pois, mis se on, et
sinna ei karda ühtegi?“

Pois wastas: „Mis ma siis kardan, eks
issa istu türi otsas?“

Oh häbbi meile, kui meie kardame.
Üks surem issa, Jehowa Jummal, Laewa
Issa istub meie ellolaewa türi otsas ning
hoiab sedda, et se ei wõi hukka miina. —
Pissoke poisike olli targem, kui meie sured
innimesed.

4.

Üks nahkur ehk nahhapeksja pessi om-
ma nahko jõe äres. Korraga hakkas raske
wihma saddo mahha jooksuma, leutas temma
rided ja temma nahhad.

Wihhaga tõusis mees ülles, näitas rus-
sikoga taewa pole ja wandus pahhaste:
„Kül sinna seäl üllewal lassed ka ifka wihma.